

BÁJEČNÝ ČAS ŽIVOTA

*Dvě ženy, dvě generace,
jedno velké dobrodružství
nového začátku*

ABBY

WILLIAMSOVÁ

edice **7** lásky

Erin a Lydia se setkávají ve chvíli, kdy se každé z nich rozpadl život na kousky. Věkem je dělí dvě generace, ale přesto jedna ve druhé nalézají oporu, sympatie a inspiraci. Společně se pustí do nového rozjezdu Lydiina byznysu se starožitnostmi a restart jejich života právě začíná...

„Báječný čas života je hřejivý, optimistický příběh plný humoru, vyprávějící o přátelství navzdory času a věku. Zamilovala jsem si ho tak, že mám chuť najít si nejlepší přítelkyni v seniorském věku!“

Dani Atkinsová, bestsellerová
spisovatelka, autorka románu
Příběh nás dvou

„Báječný čas života je krásně napsaná, pozitivní feel-good kniha o ztrátě a přátelství a nečekaných situacích. Lydia a Erin si okamžitě rozumějí a já jsem z jejich přátelství těžila od začátku až do konce. Úžasný propracovaný příběh, na jehož konci jsem si přála, aby nekončil a já mohla s Erin a Lydií zůstat o něco déle.“

Ella Harperová, spisovatelka

ABBY WILLIAMSOVÁ

Báječný čas života

ABBY WILLIAMSOVÁ

BÁJEČNÝ ČAS ŽIVOTA

Přeložil Boleslav Ryljak

metafora®

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

The Time of Our Lives © Abby Williams, 2019

Published by Head of Zeus, UK

Translation © Boleslav Ryljak, 2019

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2019

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-412-1 (ePub)

ISBN 978-80-7625-411-4 (pdf)

ISBN 978-80-7625-085-7 (print)

*Pro skutečného Craiga Evryho –
milionkrát úžasnějšího,
než je jeho fiktivní podoba*

KAPITOLA 1

Erin

Ani ve snu by mě nenapadlo, že právě já bych se někdy mohla stát *tou* nevěstou. Však víte – tou, která si neustále prohlíží nejruznější svatební magazíny plné obrázků pompézních bílých šatů a článků o tom, jak co nejlevněji zorganizovat vysněnou svatbu. Nechci vyznít jako nějaká nafoukaná kráva, ale přece jen jsem měla diplom z architektonického inženýrství, uměla jsem plynně francouzsky, a pokud mám být zcela upřímná, odjakživa jsem si představovala, že se budu vdávat v džínách, jen v přítomnosti svého vyvoleného a pár cizinců, které odtáhneme z ulice, aby nám šli za svědky. Zkrátka jsem chtěla, aby se to týkalo jen nás dvou. Navzdory všem těmto představám jsem ale od doby, co mě Brad před šesti měsíci požádal o ruku, prošla zvláštní proměnou. Začala jsem postávat před obchody se svatebními šaty, a zatímco jsem obdivovala bílé závoje, odněkud z nitra ke mně promlouval pocit, že se možná jen budu chtít vdávat v něčem jiném než v džínách.

„Nech mě hádat,“ zachichotala se do telefonu Cara. „Jsi v práci, sedíš u stolu a předstíráš, že něco děláš, ale ve skutečnosti si zase prohlížíš ten svůj prsten a listuješ nějakým svatebním katalogem.“

Vmžiku jsem si přestala hrát se zásnubním prstýnkem a magazin jsem rychle odstrčila na okraj stolu. To je ten problém s nejlepšími přáteli – znají vás až příliš dobře.

„Ještě že mám tak dobré vztahy se šéfem,“ zasmála jsem se.

„Vzít si šéfa je asi ten nejlepší způsob, jak si zajistit spokojený život,“ podotkla Cara chladně.

Pocítila jsem záchvěv viny. Cařin snoubenec Ian se s ní před rokem rozešel. Zničehonic si totiž usmyslel, že v sedmadvaceti je na ženění příliš mladý. Proč si to neuvědomil dřív, než ji požádal o ruku, zůstávalo nepochopitelným tajemstvím, a to nejen pro mě. Podobné myšlenky jsem si ale tehdy nechala pro sebe a nabídla jí pomocnou ruku.

Rozhodla jsem se raději změnit téma. „Tak co, počítáš s dneškem?“

„Ehm, upřímně, nevím, seznamka není tak úplně můj styl.“

Prohrábla jsem si prsty své dlouhé zrzavé vlasy. „No tak, Caro. Už je to víc než rok. Musíš jít dál. Ian je v Austrálii, nejspíš žije na surfovém prkně a chodí s nějakou surfačkou. Zařídil si nový život a ty musíš taky.“

„Prostě jen nemám chuť sedět v místnosti plné cizích mužů, kteří mluví o ničem. Celou dobu bych jen koukala na dveře.“

„Bude to zábava, uvidíš. Hned potom si zajdeme na nějakou indii a pokecáme. Nenechávej mě v tom samotnou,“ škemrala jsem tónem, který mě nikdy nezklamal. „Zvu tě!“

Cara se na chvíli odmlčela, jako by přemýšlela o mé nabídce. „I na pivo?“

„Pivo i placky!“ zasmála jsem se. „Na dezert si ale nech zajít chuť! Brad je sice můj šéf, ale i tak mi platí almužnu.“

Z opačného konce linky se ozval smích. „Možná je načase, aby sis řekla o přidání!“

Pousmála jsem se. „Už musím končit. V devět se potkáme před King's Arms, dobře? A ať tě ani nenapadne z toho vycouvat!“

Když jsem odložila telefon, mé myšlenky se stočily ke Caře. Byla moje nejlepší kamarádka už od dětství. Narodily jsme se v rozmezí několika dnů ve stejné nemocnici kousek za Bathem, a když se naše mámy v porodnici spřátelily, přirozeně se z nás staly kamarádky. Navštěvovaly jsme stejnou mateřskou, základní i střední školu. Byly jsme vlastně spíš sestry než kamarádky, a to navzdory tomu, že jsme si nebyly ani trochu podobné. Cara byla drobná a půvabná tmavovláška s oříškovými očima a olivovou pletí. Já byla naopak vysoká rudovláška se zelenými očima a obličejem plným pih. Navzájem jsme si svěřovaly své nejhorší obavy a nejtemnější tajemství. Nikdy jsem nezapomněla, jak mi Cara jako osmiletá plakala na rameni poté, co se dozvěděla o rozvodu rodičů, anebo když mi na vysoké uprostřed noci zavolala, ať pro ni přijedu do Birminghamu. Když jsem napopáté konečně udělala řidičák, Cara se to dozvěděla jako první, stejně jako když mě v posledním ročníku na univerzitě pozval na rande jeden z přednášejících, Brad Masters, majitel a generální ředitel společnosti Brad Masters Architects. Na škole měl přednášku o udržitelném rozvoji měst – já však neslyšela ani slovo. Nedokázala jsem od něj odtrhnout oči. Poprvé od doby, co jsem nastoupila na univerzitu, jsem přestala mít

zájem o učení. Když jsem se zeptala Cary, jestli náš vztah není náhodou nevhodný, uklidnila mě, že není, a když mi Brad později nabídl práci asistentky v jeho firmě, což by mi zajistilo pracovní zkušenost potřebnou k tomu, aby ze mě mohla být profesionální architektka, opět stála při mně – jen mi poradila, ať to nahlásím na personálním oddělení. „Lásku člověk najde na těch nejpodivnějších místech,“ prohlásila.

To bylo před třemi lety, a ačkoli už jsem plně kvalifikovaná architektka, stále dělám Bradovi asistentku. Když jsem ho teď zahlédla, jak kráčí otevřenou kancelář směrem ke mně, ucítila jsem, jak mi buší srdce. Je vysoký, urostlý a jeho čokoládové oči a černé vlasy mě stále přivádějí k šílenství.

„Erin, máš můj itinerář na tu zítřejší konferenci?“ zastavil se u mého stolu.

„Samozřejmě,“ vytáhla jsem ze zásuvky lesklou brožurku a podala mu ji. „Zarezervovala jsem ti tam dvě noci jako vždy a zařídila jsem, aby ti hotelové obchodní oddělení připravilo podklady k prezentaci. Měl bys mít všechno nachystané.“

„Děkuju,“ usmál se Brad. „To je od tebe milé.“

„Jen dělám svou práci,“ opáčila jsem sladce.

Brad přešel prstem po itineráři a zamračil se. „Mohla bys mi zarezervovat ještě jednu noc? Chtěl jsem zajít s bývalým šéfem na pivo. Budu se potřebovat nějak odreagovat.“

„Samozřejmě,“ přikývla jsem a zaznamenala si poznámku do iPadu. „A než zapomenu, ve čtvrtek ráno máš v Londýně ještě jedno obchodní jednání.“

„Goweringovi? Proč jsi mi to neřekla?“ vykřikl vzrušeně. „Vždyť na ně máme spadeno už pěkně dlouho!“

Jeho nadšení bylo nakažlivé. „Vzpomínáš, jak jsi musel minulý týden odejít z té večere po udělování architektonických cen? Ještě jsem tam chvíli pobyla. Nějak jsem se dala do řeči s Goweringem, takže jsem tě samozřejmě vychválila, co to jen šlo. Chtěl se s tebou sejít, až budeš v Londýně, tak jsem to zařídila tak, aby to vyhovovalo oběma.“

„Erin...“ Brad jen stál s otevřenou pusou. „Nevím, co na to říct.“

Usmála jsem se. „Po práci mi to můžeš vynahradit. Ještě něco?“

Na okamžik se zamyslel. „Byla bys tak hodná a otevřela ráno kancelář? Budu muset stihnout první vlak do Londýna. Nevadilo by ti to?“

Vadilo. Doufala jsem, že o to požádá svého služebně mladšího partnera. Otevírání kanceláře rozhodně nepatří k mým oblíbeným činnostem. Nejenže tu musíte být už v sedm ráno, ale také to znamená, že nestihnu pravidelnou ranní kávu s Philem, známým, který v blízkosti mého oblíbeného parku provozuje kavárnu.

Samozřejmě jsem si to nechala pro sebe. Až příliš dobře jsem věděla, že musím rozlišovat hranici mezi prací a domovem, a tak jsem popadla telefon, abych si nastavila připomínku. Vtom se však Brad posadil na okraj stolu a nedopatřením shodil můj pečlivě ukrytý svatební magazín.

V rozpacích jsem vyskočila ze židle, abych ho zvedla, ale Brad byl rychlejší.

„Co to je?“ podivil se.

„To mám jen pro inspiraci,“ mumlala jsem, zatímco jsem se mu pokoušela vytrhnout časopis z ruky. Nechtěla jsem, aby si myslel, že se v pracovní době flákám.

„To mi došlo,“ usmál se a zadíval se na obálku.

„Už nějakou dobu jsme zasnoubení, tak mě napadlo, že bychom si mohli konečně stanovit nějaké datum. Navíc s mojí výškou bude trvat věčnost sehnat šaty,“ řekla jsem na svou obranu.

„Sto a jeden způsobů, jak nasadit závoj,“ přečetl Brad. Úplně mě ignoroval. „Najděte šaty svých snů a – podívejme – jak nenaštvat rodinu, i když nenávidí ženicha.“

„To se tam nepíše,“ ohradila jsem se, načež jsem mu magazín vytrhla z ruky a strčila ho do šuplíku.

„Ne, ale možná by tam měl být článek o tom, co dělat, když tě budoucí příbuzní nenávidí,“ posteskl si.

Rychle jsem se rozhlédla. Ačkoli mám vlastní kancelář vedle té Bradovy, připadalo mi, že nás neustále někdo pozoruje. Někdy jsem měla pocit, jako by náš vztah byl hlavním předmětem firemních drbů.

„To přece není pravda,“ namítla jsem.

„Ale je!“ nedal se Brad. „Vždyť s nimi kvůli mně nemluvíš.“

„A ty bys měl ocenit mou loajalitu,“ zatočila jsem se nemotorně na židli.

Vstal a zadíval se mi do očí. „Taky že jo. Ale přece se nechceš vdávat bez vašich. Možná je načase to jednou provždy vyřešit.“

„To si nemyslím,“ zaprotestovala jsem a rázně překřížila ruce. „Takhle je to lepší.“

„Takže na své svatbě vážně nechceš vlastní rodiče?“ zakroutil Brad nevěřícně hlavou.

Přikývla jsem. „Už jsem se rozhodla. Je mi to líto, ale co mám dělat? Nemůžeš říct, že jsem to s nimi nezkoušela urovnat. Jen si vzpomeň, jak to dopadlo, když jsme jim loni v létě jeli oznámit zasnoubení.“

Oba jsme si povzdechli. Ani jeden z nás nechtěl vzpomínat na to, jak můj táta přikázal Bradovi, aby se sebral a vypadl z restaurace, kde jsme seděli, protože prý viděl, jak si prohlíží jednu ze servírek – jako by něco takového měl zapotřebí dělat zrovna při oznamování našich zásnub. Naši byli na Brada zkrátka až příliš tvrdí a to jsem jim nemohla odpustit.

„Já jen chci, abychom do manželství vstoupili správně, jestli víš, jak to myslím,“ přerušil moje myšlenky Brad. „A k tomu potřebuješ funkční vztah s rodinou.“

„Jenomže to není tak jednoduché...,“ začala jsem, jen aby mě Brad znovu přerušil.

„Proč? Protože se nedokážou vyrovnat s tím, že jsem o dvacet let starší? Nebo proto, že jsem rozvedený?“ Na okamžik se odmlčel a jemně mi stiskl ruce. „Nechceš se o tom pobavit s Carou? Můžeme ji večer pozvat k nám.“

„Nemůžu,“ zamumlala jsem. „Je teď na rande naslepo a večer máme jít na večeři.“

„Cara a seznamka?“ zvedl Brad obočí. „To bych do ní neřekl.“

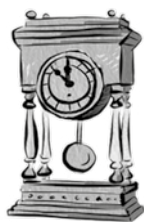
Zavrtěla jsem hlavou. „Není z toho kdovíjak nadšená, ale potřebuje si s někým vyrazit.“

Brad se pousmál. „Tomu rozumím. Hlavně jí ale nenamlouvej, že tam narazí na toho pravého.“

„To ne. Třeba jí ale někdo zpříjemní večer,“ zadoufala jsem a oplátila mu úsměv.

Vstal a v předstíraném zoufalství pokrčil rameny. „Opatrně, Erin. Nerad bych ji zase viděl nešťastnou.“

Aniž by cokoli dodal, odešel a mě zalil hřejivý a zářivý pocit štěstí. Možná nemám rodinu, zato mám ale snoubence, kterého nadevše miluji. A kdo ví, třeba po dnešku najde své štěstí i Cara.

KAPITOLA 2

Lydia

Až do tohoto okamžiku jsem tuhle místnost ze srdce milovala. Vysunuté horní okno skýtalo nádherný výhled na starobylé střechy města, a když člověk trochu natáhl krk, mohl spatřit překrásné bathské opatství, a o něco dál dokonce i honosné lázně Pump Rooms, oblíbené místo setkávání turistů i místních, které ve svých románech proslavila Jane Austenová. Ale jako by to nestačilo, majestátní kamenné budovy města zvnějšku obklopovala zelená krajina, dodávající celé scenerii kouzelný barevný nádech. Jak jsem tady ale teď seděla, z hloubi duše jsem ten pokoj nenáviděla. Harryho pracovna nebyla tím dokonalým rájem, jak jsem odjakživa věřila, ale spíš obrovským trezorem, jakýmsi vězením plným tajemství. Rozhlížela jsem se kolem sebe a bylo mi do pláče. Můj manžel Harry, se kterým jsem strávila padesát šest let společného života, před třemi týdny zemřel na infarkt. To ale nebyl jediný důvod, proč jsem byla tak rozčilená. To, co mi po sobě Harry zanechal, se nedalo popsat jinak než jako neuvěřitelný nepořádek. Po stole i na zemi byly poházené nejrůznější papíry, poloprázdné složky, na stole se povalovaly podivné dokumenty a v zásuvkách ležely

zmačkané, roky staré děsivé dopisy z finančního úřadu. Stále jsem nedovedla pochopit, jak jsem mohla být tak hloupá a nechat všechno na Harrym. Účetnictví mi nic neříkalo a v sedmdesáti osmi letech jsem už přece jen byla až příliš stará na to, abych se jím začala zabývat nějak hlouběji.

„To v tom sakra nemohl mít alespoň trochu pořádek?“ vybuchla jsem a ve vzteku mrskla svazkem papírů na zem.

Luke leknutím vyskočil a udiveně se na mě podíval. „Zase tak složité to není, mami. Je to vlastně docela jednoduchý účetní systém. Ačkoli si na tom mohl dát táta o něco víc záležet.“

„Záležet?“ zopakovala jsem našťavaně. „Celou dobu mi tvrdil, že je všechno v pořádku! Ale tady chybí účty za několik let, nemluvě o všech těch dopisech z bernáku kvůli zpětným platbám. A pořád nevím, kam zmizela polovina našich úspor! Jde mi z toho hlava kolem.“

Utřela jsem si slzy. Celé roky jsem si naivně namlouvala, že se mě naše finance nijak netýkají; dokonce jsem ani netušila, kolik platíme za plyn a elektřinu. Hluboko uvnitř jsem sice věděla, že je to ode mě nezodpovědné, ale nezabránilo mi to nechávat všechno na Harrym. Nedávno jsem mu sice navrhla, abychom dali všechno do pořádku pro případ, kdyby se jednomu z nás něco stalo, ale můj drahý manžel nad mými obavami jen mávl rukou. O dva měsíce později jsme s naším starým známým Philem seděli v kavárně, když si Harry zničehonic začal stěžovat na bolest na hrudi. O hodinu později byl mrtvý.

„Mami, jsi v pořádku?“ zeptal se Luke a položil mi ruku na rameno.

Jeho dotyk mi dopřál útěchu. Zvedla jsem hlavu, a když jsem se mu podívala do očí, ucítila jsem, jak mnou prochází láska. Navzdory vlastnímu zármutku ze smrti otce se mnou měl svatou trpělivost. To nejmenší, co jsem pro něj mohla udělat, bylo pokusit se udržet své emoce na uzdě.

„Ano, zlatíčko. Jsem jen unavená.“ Postavila jsem se a rozhlédla se po místnosti. V takových situacích byla nejlepším pomocníkem sklenička vína. To jsem však bohužel jako naschvál neměla. „Nedáme si čaj?“

Když Luke přikývl, políbila jsem ho na čelo a vydala se po schodech dolů do kuchyně, kde jsem dala vařit vodu. Najednou jsem si připadala unavená a tak stará. Klesla jsem do jednoho z křesel v jídelně a zadívala se ven do zahrady. Vypadá zoufale zanedbaně, uvědomila jsem si s povzdechem. Trávník potřebuje posekat, chodník znovu vydláždit, keře ostříhat a kůlna má díru ve střeše. S Harrym jsme vždy měli tolik práce s naším obchodem se starožitnostmi, který jsme provozovali, že jsme si nikdy nenašli čas se o zahradu starat. Když se pak Luke odstěhoval, Harry byl toho názoru, že pro nás dva je dům až moc velký.

„Máme pět ložnic a bydlíme v památkově chráněné budově,“ protestoval. „To, že prodáváme starožitnosti, ještě neznamená, že v jedné musíme i bydlet! To je ten problém se životem v památkové zóně! Skoro všechny okolní domy přebudovali na byty. Proč to neuděláme taky? V jednom bychom mohli v klidu žít, a ještě bychom na tom pěkně vydělali, Lyds!“

Pomyšlení na stěhování mě ale nyní děsilo stejně jako tehdy. „Vždyť jsme ten dům koupili, ještě než se narodil Luke. Nemůžeme z něj udělat byty.“

„Rozhlédni se kolem sebe! Je to tady obrovské. To-lik prostoru ve dvou nepotřebujeme!“ nedal se Harry. „Nemusíme přece opustit Bath, ale možná bychom se mohli přestěhovat do něčeho menšího? Pryč z centra?“

„Ale vždyť tady žijeme odjakživa!“ zaskučela jsem. „Lidé k nám chodí na večírky. Možná to není můj šálek kávy, ale jsme tím známí.“

„Lidé k nám budou chodit, i když budeme bydlet na druhé straně města,“ namítal Harry.

„Jen přes mou mrtvolu!“ ukončila jsem rázně tuto debatu.

Myslela jsem to smrtelně vážně. To já jsem ten dům našla. Měli jsme asi měsíc po svatbě a žili v malém, vlhkostí nasáklém ateliéru na rušné hlavní silnici mimo město, kde našimi nejbližšími sousedy byla rodina krys. Popsat to místo jako skládku by bylo víc než velkorysé.

Jednoho rána jsem si po cestě do práce všimla, že je na prodej jeden z domů v Cirku. Ačkoli jsem Circus neměla nijak blízko, ráda jsem se tam procházela a předstírala, že jsem se na pár minut ocitla v románu Jane Austenové.

Toho rána jsem jako vždy pokukovala po jednotlivých domech a představovala si, kdo by v nich asi tak mohl bydlet. Přece jen tyto gregoriánské, historií opředené domy leccos zažily a člověk si mohl jen představit, co všechno se v nich za ty roky asi odehrálo. Pak, zhruba v polovině cesty, jsem spatřila něco, co snad musela být fata morgána. Přímo přede mnou stál nějaký muž a na vnější stranu zábradlí jednoho z domů připevňoval ceduli s nápisem „Na prodej“. Málem jsem se musela střípnout. Vždyť domy v téhle čtvrti prakticky nebylo možné sehnat!

Bez váhání jsem zavolala makléři, který mi potvrdil, že dům je skutečně k mání. Vysvětlil mi, že sice není v nejlepším stavu a bude potřebovat opravit, ale zase je díky tomu o něco levnější. Ukázalo se, že měsíční hypotéka by nedělala o moc víc, než jsme platili za nájem onoho ateliéru. To mě povzbudilo a ještě toho dne jsme se na něj šli s Harrym podívat. Když jsme procházeli vstupní halou, v duchu už jsem si představovala, jak tady bydlíme. Dům byl starý, ale překrásný, plný původního vybavení, jako byla třeba původní stěrka na otírání bláta z bot. Zatímco se Harry potuloval z místnosti do místnosti a bědoval nad náklady na rekonstrukci, starou omítkou, nefunkčním vedením a problémy spojenými s památkově chráněnými budovami, odhodlala jsem se k odvážnému kroku a učinila makléři nabídku.

Ženy si tehdy sice nemohly vzít hypotéku bez souhlasu manželů, ale to mi bylo v tu chvíli úplně jedno. Zkrátka jsem věděla, že ten dům je pro nás jako stvořený, a byla jsem pevně rozhodnutá proměnit naše sny ve skutečnost.

Zvuk vařící vody mě vrátil zpátky do reality. Opatrně jsem nalila vodu do konvice a se zájmem pozorovala rozvířené čajové lístky. Většina lidí byla toho názoru, že používat sypaný čaj je tak trochu staromódní, ale můj otec vždycky říkával, že u dobrých věcí si stojí za to dát načas. Šálek čaje za to v mých očích rozhodně stál.

„Mami, máš minutku?“ vtrhl do kuchyně Luke.

„Co se děje?“ otočila jsem se. Jeho pohled mě znepokojil.

Opřel se o dveře a na chvíli se odmlčel. Zdálo se, že mi chce něco říct, ale zápasí s tím, jestli to má vyslovit. Pozorně jsem se na něj zadívala. Ačkoli v prosinci

oslavil čtyřicáté osmé narozeniny, já v něm pořád viděla malého chlapce. V takových situacích působil vždy stejně bezradně jako jeho otec. Beze slova jsem nám nalila čaj. Nezbyvalo mi než počkat, dokud se mi to nerozhodne říct, a soudě podle jeho zoufalého pohledu mi bylo jasné, že to dlouho nepotrvá.

„Víš...“ začal.

„Copak?“

„Je tady něco, co bys měla vědět – týká se to vašich financí.“

„No, to už přece vím,“ usrkla jsem si čaje a opřela se o kredenc. „Ty daně už nějak zaplatíme, ačkoli asi budu muset sáhnout do úspor.“

„To je právě ono, mami... Žádné úspory nejsou,“ vydechl Luke.

„Co to povídáš!“ Zasmála jsem se. „Tvůj otec možná nebyl ten nejlepší správce, ale o penězích něco věděl. Proto nám z půdy udělal sklad plný harampádí pro ten jeho internetový obchod. Jsem si jistá, že za ty roky musel nashromáždit malé bohatství.“

Luke mi věnoval žalostný pohled. „Nevím, jak to říct, mami, ale myslím, že ti táta lhal. Na internetu nic neprodal už léta. Nenechal ti žádné investice ani žádné úspory. Všechno je pryč.“

Nevěřicně jsem na něj zírala. Nepřehlédli něco? Ale jeho jiskřivé modré oči, které po mně spolu s mými blond vlasy a římským nosem zdědil, mi vzápětí prozradily, že k žádné chybě nedošlo. Luke téměř všem rozumí dobře – přece jen se živí bankovníctvím.

Klesla jsem do židle a zhluboka se nadechla. „Promiň, Luku, ale nechápu, co mi to tady povídáš. Krátce předtím, než zemřel, mě ujistil, že kdyby se komukoli

z nás něco stalo, byli bychom víc než dostatečně zajištění.“

Luke se mlčky posadil vedle mě. „Vypadá to, že ti neříkal pravdu, mami.“

Podal mi papírovou složku.

„Co to je?“ zeptala jsem se nechápavě, zatímco jsem jí listovala. Byla plná výpisů z účtů s konečnou bilancí téměř nula a dopisů z pojišťoven potvrzujících zrušení našeho životního pojištění.

„Tomu nerozumím,“ zaklapla jsem složku a vrátila ji Lukovi. „Co to všechno znamená?“

Zavřel oči a vydechl. „To znamená, že táta všechno utratil. Z toho, co jsem zatím prošel, to vypadá, že investice a úspory používal na financování vašeho životního stylu.“

Cítila jsem, jako bych jela na horské dráze, ze které nemůžu vystoupit. Nedokázala jsem si utřídit myšlenky. Tohle se přece nemůže stát. Jak by mohl Harry udělat něco tak hloupého, aniž by se o tom se mnou poradil?

„Takže mi chceš říct, že je všechno pryč?“

Luke přikývl. „Všechno to utratil během posledních několika let.“

Nevěřícně jsem zavrtěla hlavou. Musí přece existovat nějaká alternativa. „Ale co ten jeho internetový obchod? Jakto, že nefungoval? Harry mi pořád říkal, jak se mu daří.“

Luke se zamračil. „Zdá se, že ho táta zavřel už před dvěma lety. Stál ho víc, než mu vydělával.“

Zalapala jsem po dechu. Vždyť jen před měsícem jsme plánovali, kdy zase zajedeme doplnit zásoby do Marrákeše, jako jsme to dělávali, ještě když jsme spolu provozovali naše starožitnictví poblíž parku.

„Proč mi lhal?“ zašeptala jsem.

Luke se natáhl a uchopil mě za ruku. „Nejspíš tě chtěl jen chránit.“

„Vždyť mu muselo být jasné, že se to jednou provalí,“ zavrčela jsem. „Měl ke mně být upřímný.“

Luke pokrčil rameny. „Nejlepší by pro vás bylo přestěhovat se do něčeho menšího. Táta ale věděl, že se stěhovat nechceš. Věděl, jak moc pro tebe tenhle dům znamená.“

Projel mnou pocit viny. Luke měl pravdu. Harry si byl dobře vědom toho, jak hluboce tento dům miluji. Tolik lži a tajemství ho muselo šířat zaživa. Přesto jsem byla jeho manželka, se kterou vybudoval společný život. Mohl mi to říct.

„Ale nemusíš se bát, mami,“ pronesl Luke tiše. „Na zaplacení daní by to mělo stačit.“

„Tak to abychom to oslavili!“ řekla jsem sarkasticky.

„A jsou tu i další možnosti,“ ignoroval Luke můj kousavý tón.

Pocítila jsem záblesk naděje. „Jako co?“

„Můžeš to tady prodat a přestěhovat se k nám do New Yorku.“

Zachvěla jsem se. Nikdy jsem si pořádně nezvykla, že Luke s Hannah bydlí v tak velkém městě. Cestování zbožňuji, ale rušným betonovým džunglím, kde se pořád něco děje, jsem nikdy nepřišla na chuť. Žili tam už čtyři roky, od té doby, co tam Hannah začala pracovat jako módní nákupčička pro nějakou známou společnost. Luke se za ní samozřejmě odstěhoval. S nalezením práce neměl se svou kvalifikací problém a teď spokojeně bydlí na Upper East Side, což Harry vždycky považoval za známku úspěchu.

Zpočátku jsme za nimi jezdívali poměrně často, ale poslední dobou mě cestování letadlem zmáhalo čím dál víc, a tak Luke s Hannah raději navštěvovali nás. Všechny ty bezpečnostní kontroly a k tomu samozřejmě pásmová nemoc pro mě představovaly noční můru. Když jsme za nimi letěli naposledy, bylo mi vážně příšerně a jim bylo jasné, že si na mně tohle cestování začíná vybírat svou daň. Ačkoli mi Luke chyběl a Hannah zbožňuji, při každé návštěvě jsem se nemohla dočkat, až budu zpátky v Bathu. New York zkrátka není pro mě, a i kdybych si odmyslela všechny ty trable spojené s cestováním, na stěhování si připadám už moc stará.

Když si toho Luke všiml, ušklíbl se. „Fajn. Tak by ses mohla přestěhovat do něčeho menšího sama.“

„Děláš si legraci? Po tom všem, co tvůj otec udělal jen proto, abych tady mohla zůstat?“

„Tak dobře. A co kdybys znovu rozjela ten jeho obchod se starožitnostmi?“ navrhl Luke.

Od srdce jsem se zasmála. „Ach, zlatíčko, vždyť sotva dokážu poslat e-mail! Copak si nepamatuješ, jak jsem jednou Hannah posílala tvoje fotky z dětství a omylem jsem je rozeslala všem tvým kolegům?“

Luke pokrčil rameny. „Chápu... A co třeba podnájemník?“ Otevřela jsem pusku, připravená protestovat, ale Luke byl rychlejší. „Jen mě vyslechni, dobře?“

Přikývla jsem a zůstala zticha, přestože už teď jsem věděla, že se mi ten nápad líbit nebude.

„Je to tady obrovské. Mohla bys pronajmout třeba jen jeden pokoj a...,“ vysvětloval.

„Nemám ráda cizí lidi,“ přerušila jsem ho. „Pamatuješ na všechny ty večírky, co tady tvůj táta míval? Jediné, na co jsem se těšila, bylo, až všichni odejdou.“

Luke se pousmál, ale vzápětí se opět zasmušil. „Myslím to vážně, mami. Zamysli se. Prospělo by ti někoho tady mít. O všechno se staral táta. Vždyť si sama nezajedeš ani na nákup. A co když budeš potřebovat něco z těch vyšších polic? Přece nechceš žít úplně sama, ne?“

Najednou jsem si uvědomila, že jsem se nad tím vším vlastně ani nestihla pořádně zamyslet. Luke má pravdu, jsem drobná a řízení příliš v lásce nemám. Ale až doteď jsem věřila, že to zvládnou. Když Harry zemřel, nasedl Luke na letadlo a od té doby je neustále po mém boku. Bylo to z mé strany asi trochu naivní, ale tak nějak jsem si na něj zvykla a doufala, že tady se mnou zůstane.

„Jednou se budu muset vrátit domů,“ připomněl mi jemně. „Nemůžu přece opustit svou rodinu – a ty se mnou do New Yorku nechceš.“

Pomalů jsem začala vstřebávat novou realitu a do očí se mi draly slzy. Jak se mohlo stát, že jsem v průběhu jednoho měsíce přišla o manžela, budoucnost, životní styl, a teď dokonce i o pocit sebe sama? Znovu jsem se rozhlédla po kuchyni a mysl mi zaplavily vzpomínky na posledních padesát let.

Když jsme se sem před všemi těmi lety nastěhovali, byla jsem nebojácná, pevně přesvědčená o tom, že není nic, s čím bych si nedokázala poradit. Ale jak šel čas, onu mladou, neohroženou dívku pomalu nahradila žena, která si zvykla nechávat vše na svém muži. Teď přede mnou ležela děsivá a nejistá budoucnost. Postavila jsem se. Jestli mám tohle všechno překonat, potřebuji tu dívku v sobě znovu najít.

KAPITOLA 3

Erin

Vůně kávy linoucí se vzduchem mě přinutila rozlepit oči. Nade mnou stál Brad, v jedné ruce talíř s toastem, ve druhé šálek kávy a se samolibým úsměvem si mě prohlížel.

Přinutila jsem se posadit. „To je pro mě?“ zeptala jsem se vděčně.

„Nevím o nikom jiném, kdo by to potřeboval víc než ty,“ pousmál se, podal mi kávu a talíř položil na postel. „Tak jak bylo včera?“ Posadil se vedle mě.

S prvním douškem kávy se mi pomalu začala vybavovat minulá noc. Vzpomněla jsem si, že jsem se viděla s Carou. Měly jsme sraz hned po tom jejím rande naslepo. Podle všeho nestálo za nic, a tak jsem do ní musela dostat nejeden gin s tonikem, zatímco mi vyprávěla příběhy beznadějných, šovinistických a zoufalých mužů, kteří navíc zdaleka nespádali do její věkové kategorie. To já ji přinutila tam jít a cítila jsem se tak provinile, že jsem ten gin s tonikem potřebovala taky. Nakonec naše plánovaná večeře vzala zasně a její místo zaujal alkohol.

„Docela fajn,“ usmála jsem se a podívala se na Brada. V hlavě mi dunělo jako v bubnu. Vtom jsem si uvědomila, že bude tři noci pryč. Projel mnou záchvěv lítosti.

S Carou jsem měla být jen chvíli, protože jsem včerejší večer chtěla trávit s ním. Potřásla jsem hlavou a hodila si vlasy přes ramena. Pak jsem se upřeně zadívala na Brada a nasadila to, o čem jsem se domnívala, že je můj nejsvůdnější pohled.

„Nemáš něco v oku?“ zamračil se.

„Ne!“ vykřikla jsem uraženě. „Jen jsem se s tebou chtěla pořádně rozloučit.“

S lítostí se na mě podíval. „Promiň, lásko, ale je půl sedmé. Já musím na vlak a ty musíš být za půl hodiny v kanceláři.“

Se škodolibým zábleskem v očích ze mě strhl peřinu. „Hej!“ zaječela jsem. „Tos teda nemusel!“

„Ale musel,“ ušklíbl se. „Tak už vstaň! Udělám ti ještě jedno kafe.“

Jakmile odešel do kuchyně, přinutila jsem se vstát a zamířila jsem do sprchy.

Horká voda proudící z moderních kovových trysek působila na mé ubohé, bolavé tělo jako hojivý balzám. Stejně jako všechno ostatní v našem bytě – technicky vzato v Bradově bytě – byl i sprchový kout nový, drahý a odporně luxusní.

Byt, který si Brad sám kompletně zrenovoval, se nacházel v těsné blízkosti centra. Kromě moderní koupelny s oddělenými umyvadly a podlahovým vytápěním se naše ložnice mohla pochlubit také dvěma šatnami. Samostatnou kapitolou byla kuchyně, která vypadala jako vystřižená z epizody Star Treku. Elektronika v celém bytě se dala ovládat pomocí iPadu a jen na rozsvícení světel člověk potřeboval skoro diplom z inženýrství. Ačkoli mi pompéznost Bradova bytu svým způsobem imponovala, dům mých rodičů v nedalekém Bristolu je

mnohem jednodušší, vybavený klasickými spínači a dálkovým ovladačem, a člověk nemusí mít strach, že mu všudypřítomné počítače čtou myšlenky.

Jak mi proudy horké vody kaskádovitě stékaly po těle, vzpomněla jsem si na rodiče. Obvykle to pro mě bylo až příliš bolestivé, a tak jsem podobné myšlenky vždy raději bez váhání zahнала, ale teď jsem si nedokázala pomoci. Včerejší rozhovor s Bradem mě přinutil se zamyslet.

S rodiči jsem si byla odjakživa blízká. Jsem jedináček, a tak jsme v tom byli spolu jen my tři – já, máma a táta – a za ty roky se z nás stala malá, ale nerozlučná skupinka. Pravdou je, že jsem díky tomu možná byla dost rozmazlená, protože nebylo nic, co by pro mě naši neudělali, ale přesto jsem si jejich lásky a oddanosti vždy nesmírně vážila.

Stejně jako Caře jsem se i jim mohla s čímkoli svěřit a nikdy jsem necítila potřebu jim lhát tak, jako rodičům lhávala spousta mých vrstevníků. Věděli o tom, když jsem poprvé pila alkohol a kouřila, nebo když jsem poprvé byla za školou, protože jsem nenáviděla matematiku. Nikdy na mě kvůli podobným věcem nebyli zlí, nikdy na mě nekřičeli a namísto toho si se mnou vždy o všem rádi promluvili.

Spolužáci mi často říkali, jak jsou mí rodiče skvělí a jak mi je závidí. Nejspíš to bylo oprávněné – naši totiž byli vážně v pohodě. Táta byl hippie vyrůstající v San Francisku a jako malý kluk byl s mými prarodiči na festivalu ve Woodstocku. Maminka byla aktivistkou v Greenham Common. Přestože se z obou stali právníci a začali podnikat v Bristolu, hippie duch je nikdy neopustil. Jako dítě mě brávali na protestní pochody

proti dani z hlavy nebo válce v Iráku, a tak jsem už jako malá pochopila, co znamená být zodpovědná nejen za sebe, ale i za ostatní. Tyhle vzpomínky mě nikdy neopustily a měly nezastupitelné místo v mém srdci. Proto to byl takový šok, když se tak razantně postavili proti Bradovi. Vždy mě učili, abych byla tolerantní ke všem okolo sebe, a tak jsem přirozeně předpokládala, že takoví budou i vůči němu.

Pokud jsem k sobě ale měla být upřímná, myslím, že jsem vždy podvědomě tušila, že Brada naši jen tak nepřijmou. Mámina sestra Sandra byla tak trochu divoké dítě. Když jí bylo jedenadvacet, vzala si o dvacet pět let staršího rozvedeného muže. Navzdory Sandřiným představám o společné budoucnosti měl ale Jerry zjevně jiné plány. Propadl hazardu, neustále pokukoval po jiných ženách, a nakonec udělal to, co jsme všichni tak nějak očekávali, a čtyři roky po svatbě Sandru vyměnil za mladou modelku jménem Tina. Nejenže se k ní hned přestěhoval, ale také Sandře zanechal plno svých dluhů. Navíc prodal jejich dům a máma s tátou ji museli vyplatit. Nedokázala bych spočítat, kolikrát mě máma varovala, abych byla na svůj majetek opatrná. To vše jsem chápala, přesto jsem však byla přesvědčená, že Bradovi dají aspoň šanci. Jenomže ve chvíli, kdy jsem je navzájem představila, zakroutili oba nevěřičně hlavou. Máma si mě vzala stranou do kuchyně a ptala se, proč jsem si nevzala poučení ze Sandry, a byla pevně přesvědčená, že dopadnu stejně jako ona. Nemohla jsem uvěřit vlastním uším. Jak vůbec mohla srovnávat Brada s Jerryem? Pro začátek, Brad vůbec nehraje – možná jen výjimečně, kvůli práci – a nikdy jsem ho nepřistihla, že by se třeba jen ohlédl za jinou.

Oba rodiče však byli skálopevně přesvědčení, že mají pravdu. Máma byla toho názoru, že nevydařené manželství není nikdy dobré znamení, a to ani nechtěla zmiňovat Bradův věk. Mrzelo ji to, ale už by si tím prý nedokázala projít znovu. Sandřiny epizody s Jerym pro ni byly poučné víc než dost, a kdyby musela sledovat, jak tím samým prochází její dcera, nejspíš by ji to zabilo. Pak následovala pauza, kdy se na sebe s tátou podívali, načež máma poněkud nejistým hlasem prohlásila, že si musím vybrat: buď Brad, anebo oni. V tu chvíli mě přemohl takový vztek, jaký jsem nikdy předtím necítila. Nevěřící jsem na ně zírala, zatímco se mi v žilách vařila krev. Nikdy jsem jim nedala sebe-menší důvod zpochybňovat má rozhodnutí a nechápa-la jsem, co to do nich vjelo. Zuřivě jsem tuhle jejich hru odmítla s tím, že pokud to vidí takto, je to jejich věc, ale k takové volbě mě nemůžou nutit. K tomu už jen dodali, že mě v tomto vztahu nemohou podporovat. Kdybych prý něco potřebovat, můžu se na ně obrátit a oni mi rádi pomohou, ale dokud budu s Bradem, bude lepší, když nebudeme v kontaktu.

Toho dne jsem opustila svůj rodný dům s pláčem. Dlouho jsem nemohla pochopit, proč mi něco takového provedli. Brad mi byl naštěstí obrovskou oporou a jeho neochvějná víra v to, že mu určitě ještě dají šanci, mě do jisté míry uklidňovala. Doufala jsem, že má pravdu. Nikdy jsem mu neřekla, jak moc mi máma s tátou chybějí. Nebyli to jen mí rodiče – byli to také moji přátelé. Vadilo mi, že jim nemůžu zavolat a zeptat se, jak se mají, anebo jim říct, co se mi právě stalo zajímavého. Stýska-lo se mi po našich dlouhých rozhovorech o ničem, po tátově špatné imitaci Tommyho Coopera i po mámině

slavné větě, kterou ohlašovala skoro každou novinku: „V Guardianu dnes ráno psali...“

Nejvíce ze všeho mi ale chybělo mít je na své straně, a ačkoli jsem si namlouvala, že je mi to vlastně jedno, v hloubi duše jsem věděla, že Brad má pravdu. Bez nich jsem se vdávat nechtěla a bylo mi jasné, že to s nimi musím nějak urovnat.

Vypnula jsem vodu a zamotala se do velké huňaté osušky.

„Pospěš si, kotě, jinak to nestihneš!“ zakřičel na mě Brad zpoza dveří.

„No jo, vždyť už jdu,“ zabručela jsem. Rozrazila jsem dveře a rázovala kolem něj v ručníku směrem ke skříni. „Stejně nechápu, co tam mám dělat v sedm. Nikdo nezačíná pracovat takhle brzy.“

„Já ano,“ opáčil pevně Brad a sedl si na postel. „Navíc jsem tě o to požádal jako tvůj šéf, a tím to končí.“

Obrátila jsem oči v sloup a popadla tmavomodrý kostýmek, který mi Brad mezitím nachystal. Když jsem se oblékla, rychle jsem si ještě projela hřebenem vlasy, stříkla na sebe trochu parfému a natáhla se pro kabelku.

„No tak vidíš, ještě mám deset minut k dobru,“ prohodila jsem zvesela a strčila mu hodinky pod nos jako důkaz.

Brad se ušklíbl. „Lepší!“

„Ty jsi vážně neskutečný,“ pousmála jsem se a hodila po něm polštář, načež jsem ho jemně políbila na rty. „Kdy se v pátek uvidíme?“

„To ještě nevím, miláčku,“ odpověděl a políbil mě na nos. „Napíšu ti. Už hlavně jdi!“

„Dobře, dobře!“ vykročila jsem do chodby. „Měj se hezky.“

Neodpověděl. Zabouchla jsem přední dveře a vyšla ven vstříc chladnému březnovému ránu. Přitáhla jsem si vlněný kabát těsněji k tělu a vzhledla nahoru k obloze. Vypadalo to, že každou chvíli začne pršet. Raději jsem přidala do kroku. Rozhodně jsem nechtěla přijít do práce promočená na kost.

Bradův byt se naštěstí nacházel v těsné blízkosti centra, takže jsem to do práce neměla daleko. Cítila jsem, jak se mi na čerstvém vzduchu dělá o něco lépe. Když jsem se zhluboka nadechla, abych se pokusila zahnat nával nevolnosti, vzpomněla jsem si na Caru. Je na tom stejně jako já? Cara pracovala jako manažerka palubního personálu a dnes měla absolvovat dlouhý let na Floridu, což v kombinaci s kocovinou nebyla zrovna záviděníhodná situace. Instinktivně jsem sáhla do kabelky, abych jí napsala zprávu. Chvíli jsem se v ní zoufale přehrabovala a postupně jsem vytáhla tampony, krém na ruce, lak na nehty, ubrousky, klíče – ale žádný telefon. Uvědomila jsem si, že jsem ho ve spěchu nechala zapojený v nabíječce na nočním stolku.

Vydala jsem ze sebe frustrovaný výkřik, a jakmile jsem odolala nutkání podlehnout záchvatu vzteku, otočila jsem se na podpatku a zamířila zpátky domů. Když jsem o dvacet minut později udýchaná dorazila k bytu, byla jsem už úplně promočená. Teď už s tím nic neudělám, pomyslela jsem si, zatímco jsem lovila z kabelky klíče, abych mohlaodemknout. Budu si muset zavolat taxík.

Na chodbě jsem si rychle sundala mokrý kabát a zamířila do obývacího pokoje. Vtom jsem zaslechla Bradův tlumený smích. Polil mě studený pot. Byl pořád doma. Doufala jsem, že se mu vyhnu, abych nemusela trapně vysvětlovat, proč přijdu pozdě do práce.

„Miláčku?“ zavolala jsem, zatímco jsem se rozhlížela po bytě.

Nikdo se však neozýval. Zamračila jsem se. Jestli slyším zvuky, tak je ta kocovina možná ještě horší, než jsem si myslela.

„Brade?“ zkusila jsem to znovu. Bezvýsledně.

Vykročila jsem směrem k ložnici. Když jsem položila ruku na kliku, něco mě přimělo zaváhat.

Nedokázala jsem říct, zda to bylo něco reálného nebo opravdu jen pocit, ale něco mi říkalo, že ty dveře raději nemám otevírat.

Nastrážila jsem uši ve snaze zachytit jakýkoli zvuk vycházející z ložnice, ale neslyšela jsem nic než hrobové ticho. Protočila jsem oči, našťavaná sama na sebe. Jsem už příliš stará na to, abych chodila do práce s kocovinou, a jestli trpím halucinacemi, pak bych měla s pitím opravdu přestat.

Bez dalšího otálení jsem otevřela dveře. Vtom jako by se pode mnou propadla podlaha. Cítila jsem, jak padám, stále hlouběji a hlouběji. Instinkty mi radily dobře. V té samé posteli, ve které jsem ještě před hodinou spala, ležel Brad s jinou ženou.

Udělalo se mi zle a vzápětí mnou bez varování projela vlna zuřivého vzteku. Otevřela jsem ústa a odkašlala si. Když mě uslyšeli, vylekaně od sebe odskočili. Brad se otočil, a když mě spatřil stát ve dveřích, zčervenal a oči se mu rozšířily šokem. Bylo jasné, že byl předtím tak unesený přítomným okamžikem, že moje volání vůbec nezaregistroval.

„Erin...,“ vydal ze sebe jen.

Můj pohled se však namísto na něj zaměřil na ženu, která teď seděla vzpřímeně v místě, kde jsem obvykle

spávala já. Přes hrud si držela prostěradlo a otevírala a zavírala pusou jako zlatá rybka, jako by se zoufale snažila vymyslet něco, čím by tuhle zradu ospravedlnila.

„Očividně ti je dobře,“ poznamenala jsem podivně klidným hlasem. „A já se bála, že budeš mít kocovinu.“

Moje nejlepší kamarádka zrudla do barvy mých vlasů, zatímco Brad jen zmateně přejížděl pohledem mezi mnou a Carou.

Chtěla jsem utéct, ale nohy mě odmítaly poslechnout. Bez ohledu na to, jak moc jsem chtěla pryč, jsem se nedokázala pohnout z místa. Připadala jsem si jako u nějaké strašlivé havárie, kterou jsem za žádnou cenu nechtěla sledovat, a přesto jsem od té hrůzy nemohla odtrhnout oči. Znovu jsem otevřela pusou, ve snaze vykřičet do světa zradu, které se na mně dopustili mí dva nejbližší. Vtom jsem ale zachytila zápach sexu, visící těžce ve vzduchu, a najednou se mi udělalo zle. Aniž bych se dokázala ovládnout, během několika vteřin jsem pozvracela celý Bradův drahý vlněný béžový koberec, který jsem mu pomáhala vybrat. Když jsem se podívala k nohám, bylo mi ze sebe zle. Pak jsem ale sebrala zbytky důstojnosti, napřímila se a vykročila z ložnice.

Zapomněla jsem na telefon a suché oblečení a ve zmatku jsem doklopýtala zpátky na chodbu. Nebyla jsem si jistá, co dělat, nebo co říct, ale věděla jsem, že odsud musím co nejdříve vypadnout. Opřená o vstupní dveře jsem si začala obouvat tenisky, když se objevil Brad. Vzhledla jsem, mírně vděčná za to, že byl aspoň natolik ohleduplný, aby si oblékl trenýrky.

„Erin, je mi to líto,“ začal.

„Nenamáhej se,“ utnula jsem ho dřív, než stačil co-

koli říct. Přestože to mohlo působit odvážně, já jsem se tak rozhodně necítila.

Udělal krok ke mně a natáhl se, aby mě chytil za ruku. Instinktivně jsem ucukla, jako bych se spálila o plotnu. „Ne! Nemluv na mě a ani se mě nedotýkej!“

Vztekle jsem si oblékla kabát. Byla jsem tak napjatá, že bych přísahala, že mi každou chvílí popraskají všechny kosti v těle. Musela jsem se odtamtud dostat, potřebovala jsem na vzduch, ale nejvíc ze všeho jsem chtěla znát pravdu.

„Jak dlouho?“ zašeptala jsem. V tu chvíli jsem se za tu otázku nenáviděla, ale musela jsem to vědět.

Jeho obličejem prolétla směsice výčitek svědomí, viny a úzkosti. „Asi měsíc.“

Když jsem si uvědomila, že to není jen nějaká jednorázovka, ruce mi vyletěly k ústům. Tohle už je vztah.

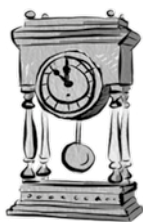
„Miluješ ji?“ zeptala jsem se tiše. Zněla jsem vážně vyděšeně.

Krátce přikývl. „Promiň,“ vydal ze sebe lítostivě.

Ta slova mě zasáhla jako rána do žaludku. Jako by mě někdo bez milosti srazil k zemi a nechal mě tam ležet. Sebrala jsem zbytek sil. Nějak se mi podařilo otevřít dveře, a aniž bych se ohlédla, vyběhla jsem ven.

Běžela jsem dál a dál, bez zastavení, dokud jsem neseběhla dolů k cestě, kde jsem se opřela o strom. Cítila jsem, že budu zase zvracet.

Když jsem skončila, zamířila jsem k nedaleké lavičce. Posadila se a zhluboka se nadechla. Chtěl jsem křičet, chtěla jsem plakat, chtěla jsem mlátit do zdi a řvát: *Proč já?* Navzdory tomu všemu jsem se ale ovládla a zároveň si dala tichý slib. Přestože mi zlomili srdce lidé, kteří mi byli ze všech nejbližší, neztratím kvůli tomu samu sebe.

KAPITOLA 4

Lydia

Náš nádherný dům trpěl pouze jediným nedostatkem. Šlo z mého pohledu o nudný, ale zásadní problém týkající se parkovacího místa. Jak jsem si tak prohlížela ranní ulici, hemžící se deštěm smáčenými kolemjdoucími, oči mi sklouzly na Harryho zářivě červený jaguar. Přestože jsem se o auta nikdy nezajímala a byla jsem ráda, že vůbec dokážu rozeznat různé značky, Harryho E-Type byl klasika v každém slova smyslu. Harry vždycky miloval pozornost, kterou vůz přitahoval, a s případnými obdivovateli si o něm dokázal povídat dnem i nocí. Bylo to jeho auto snů – koupil si jej za odměnu poté, co jsme prodali obchod. Díky tomu jsme se konečně mohli zbavit staré hony, kterou jsme už jezdili celou věčnost.

Tvrdit, že to byla jeho pýcha a radost, by asi nebylo dostačující. Vzhledem k tomu, že auto pocházelo ze šedesátých let, byla to vlastně starožitnost sama o sobě. Harry jej miloval stejně jako já tenhle dům. Každé nedělní dopoledne strávil jeho mytím, úpravami a leštěním, než vyjel na pravidelnou projížďku. Když jsem si ho teď prohlížela, jak tu tak stojí na tom stejném místě, kde ho Harry před třemi týdny zaparkoval, pocítila